

[Jes Lunde]

ster, så er det 5.000–6.000 mennesker for 1 mia. kr. Øger man de offentlige investeringer, så er det en 3.000–4.000 mennesker pr. milliard, fordi der så er nogle materialeomkostninger med.

Laver vi derimod en forbrugsudvidelse på 1 mia. kr., så er beskæftigelseseffekten omkring 2.000 for 1 mia. kr. pumpet ud. Det er meget logisk, at bruger man pengene målrettet, er man sikker på at få ansat folk for alle pengene eller få dem i uddannelse – endnu billigere. Bruger man derimod pengene på en skatteletelse, ryger noget af det ud i import, og det giver ikke beskæftigelse her i landet. Nogle af pengene bruger folk til at spare op eller til at afvikle gæld. Det giver heller ikke beskæftigelse her i landet. Det er kun den sidste del, som går til at øge efterspørgslen, hvilket kan give noget beskæftigelse.

Derfor er beskæftigelsesvirkningen altså desværre den ringest tænkelige ved at bruge pengene på skattelettelser. Det er meget bedre at gøre det målrettet, det har vi Finansministeriets ord for.

Per Stig Møller (KF):

Det er en væsentlig forespørgselsdebat, vi har i dag, og i sig selv er det ikke en, som burde skille vandene herinde.

Vi opfatter alle arbejdsløsheden som vort største problem. Det var vores triste lod at arve et gældsæt rige med stor arbejdsløshed. Derfor måtte vi bruge mange kræfter på at standse gældsætningen til udlandet, få rettet op på statsfinanserne, nedbringe inflationen og ændre vore vaner, som bestod i, at vi købte, før vi havde råd, i tillid til, at inflationen åd gælden for os. Jeg har også kunnet konstatere i dag, at statsministeren er glad for, at dette er udgangspunktet for hans regerings indsats.

Det lykkedes for os, og i en periode lykkedes det endda at få arbejdsløsheden så langt ned, at en ny lønfest truede den ellers vellykkede udvikling. Dette fik vi også rådet bod på, men med en på ny voksende arbejdsløshed til følge. Det var derfor vores opfattelse, at der nu skulle sættes mere på beskæftigelsen, hvilket også fremgår af finansloven for 1993.

I efteråret 1992 sammenfattede vi vores vurdering af, hvordan vi får fuld beskæftigelse, i hæftet »Vejen til fuld beskæftigelse«, som vi heldigvis har kunnet konstatere at flere af de nye ministre har læst. Nogle har blot læst det

bedre end andre, og andre har nok læst det, men samtidig ødelagt ideerne ved at fylde deres egne ind i det, så vi hverken har fået fugl eller fisk.

Der er to hovedelementer, som skader beskæftigelsen. Det er de for høje marginalsatser, som ikke alene fratager mange lysten til en ekstra indsats, men også gør det for tungt at ansætte medarbejdere. Men det må ikke være sådan, at skattesystemet ligefrem afholder folk fra at arbejde eller fra at få arbejde.

Det andet hovedelement er den for høje rente, som gør det for dyrt at sætte, både når man skal udvide, og når man skal grundlægge.

Vi kvitterer for, at regeringen principielt vil gøre noget ved begge dele, men den gør det bare forkert. Hvad den løser med den ene hånd, risikerer den at sætte over styr med den anden hånd. Hvad nu de høje marginalsatser angår, løses problemet ikke ved i stedet at indføre en bruttoskat.

Sådan som regeringens arbejdsmarkedsbidrag er beskrevet, bruges pengene bare til noget andet, når beskæftigelsen falder, for mens den falder med op mod 100.000 i planen, fordobles arbejdsmarkedsbidraget. Men det betyder jo, at det ikke var, som vi ville have det. Det betyder jo, at arbejdsmarkedsbidraget ikke er lænket til beskæftigelsen og falder, når den stiger, men at det er blevet – hvad Socialdemokraterne også hele tiden har kaldt det – en bruttoskat, en ny skat, der udhuler rentefradraget og pensionsopsparingerne, og nye skatter er ikke, hvad vi har brug for.

Vi har heller ikke brug for at belaste erhvervslivet med andre afgifter eller forringelser, men af dem leverer regeringen desværre en byge så stor, at erhvervslivet har måttet tage afstand fra planen, der ligefrem giver det en bet på 7 mia. kr. Samtidig udtrykker erhvervslivet frygt for, at den rentesænkning, EF-jaet gav den 19. maj, nu spises op af de store budgetunderskud, regeringen opererer med, og som truer med at bringe os tilbage til 1981.

Og så knækkes arbejdsløshedskurven ikke, for så bliver det for dyrt at investere herhjemme. I stedet bør man fremme investeringsmulighederne, f.eks. ved at liberalisere realkrediten, give 125 pct.'s fradrag på visse typer investeringer, som jeg skal vende tilbage til, og selvfølgelig fjerne de angreb på aktiemarkedet m.v., som regeringens forslag indeholder.